Ce înseamnă CARTEA pentru mine?

OLTEANU NATALIA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ SCURTEȘTI

COMUNA VADU PAȘII, JUDEȚUL BUZĂU

PROFESOR: RĂDULESCU ALINA

Cine sunt eu? Ei bine, sunt o persoană ca oricare alta, însă îmi place să mă fac remarcată prin simplitatea-mi caracteristică: pasionată de lectură. Lectura este călătoria către infinit, lupta continuă către fericire, universul ce oferă zi de zi noi provocări, noi satisfacţii, noi temeri, noi descoperiri şi noi şanse. Fiecare dintre noi visează, fiecare dintre noi speră, fiecare dintre noi are idealuri pe care credem că lumea în care trăim nu ni le poate oferi. Adesea ne renegăm viaţa, lumea, universul, însă oare ne-am întrebat cum arată lumea noastră în oglindă? Eu mă revăd în fiecare personaj a cărui poveste o deslușesc.

Mihai Eminescu afirma: *Citeşte asimilând, nu simplu citind – că nu-i vorba de-a împlini o normă, ci un canon – aceasta-i norma sau principiul. Citeşte trăind, nu memorizând. A citi trăind, bucurându-te de frumuseţea unei idei, te construieşte conştient şi subconştient, iar timpul scoate cele sădite acolo aşa, cândva, ca pe ale tale. Ceea ce rămane după ce ai uitat tot ce ai citit aceea îţi aparţine cu adevărat; aceea ai asimilat. Deci nu te îndrum de-a citi ca să-ţi încarci memoria, aceasta e bibliografie şi slavă deşarta; ci de a creşte sufletul şi pe aripile artei mântuirii.* și acesta a devenit mottoul meu despre lectură !

Dincolo de aparenta realitate a cărților lecturate există o lume a sentimentelor şi trăirilor intense de unde ne extragem esenţa continuităţii pentru a putea supravieţui obstacolelor vieţii.

Poate cea mai puternică armă împotriva răutăţilor adânc înrădăcinate în inimile oamenilor este cartea citită încă din copilărie. Inocenţa care însoţeşte această vârstă surprinde mereu prin surâs şi candoare. În sufletul unui copil e atât de multă speranţă, dar mai ales e dragoste, încât rănindu-l i-ai omorî surâsul.

Sunt un copil şi mă simt o norocoasă pentru că viaţa mi-a dat poate prea multe şanse şi nu întotdeauna le-am valorificat la superlativ. Privesc de jur împrejur la ceilalţi copii... atât de mult potenţial zace în inocenţă încât am putea reclădi o lume a zâmbetului veşnic şi al păcii interioare.

Din oglinda curată precum cristalul îţi zâmbeşte un copil blond cu ochi albaştri. Nici înalt nici scund, copilul acesta este vesel şi vioi. Chiar şi în faţa oglinzii nu are stare: se strâmbă şi sare de pe un picior pe altul, semne ale unei nerăbdări copilăreşti. Pielea albă a obrajilor şi câţiva pistrui pe nas, creionează un copil gingaş, cu trăsături fine. În faţa ochişorilor albaştri, încadraţi de nişte sprâncene lungi, stă o pereche de ochelari cu rame metalice. Din spatelor acestora, albastrul ochilor scrutează fără încetare oglinda din faţa lui, din dorinţa de a cuprinde cu privirea fiecare mişcare care se reflectă. Aşezaţi pe nasul drept, ochelarii se potrivesc perfect cu ovalul frumos al feţei. Buzele mici, colorate într-un roşu deschis, au colţurile îndreptate în sus. Acest fapt trădează predispoziţia spre optimism, pozitivism şi încredere de sine. Atunci când zâmbeşte, nişte dinţi albi completează profilul sănătos al celui care se oglindeşte în bucata de sticlă. Părul deschis la culoare al copilului, lipsit de orice ondulaţie, este frumos pieptănat, de parcă ar intenţiona din clipă în clipă să fie subiectul unei fotografii.

Făcută să lumineze mintea omului şi să-i încălzească sufletul, cartea- magică bijuterie de cuvinte şi imagini- îţi dezvăluie o lume infinită de gândiri şi simţiri. Ea ne mângâie şi linişteşte sufletul împovărat de atâtea întrebări. Cartea ne ajută să ne învingem temerile…

Copiii au felul lor de a vedea lumea şi sunt singurii cărora nu le este frică de viitor. Îşi zidesc fericirea pe visuri iar poveştile în care binele învinge răul fac parte din realitatea lor. Toate gândurile măreţe, toate invenţiile cu adevărat importante au izvorât din sufletul unui copil care a visat să-şi depăşească condiţia şi să impresioneze lumea demonstrând astfel că evoluţia societăţii depinde de ambiţia visului unui copil. Sunt copiii care trebuie să lupte pentru apărarea propriilor drepturi, copiii pentru care dragostea înseamnă atât de mult tocmai pentru că le lipseşte. Aceşti copii au nevoie doar de o şansă pentru a-şi demonstra valoarea. E atât de greu să ajungi la sufletul unui copil însă e o aventură care merită într-adevăr trăită. Copiii detectează artificialitatea, minciuna şi egoismul, oricât de mult ai încerca să-ţi maschezi atitudinea.

Merită să lupţi pentru a câştiga încrederea unui copil, căci inima lui e mai preţioasă decât o comoară, mai fragilă decât o floare, mai bogată decât întreaga avere a lumii. Copiii ca şi mine sunt preţioşi şi merită să fii alături de ei mereu!

Atunci când vorbesc despre copilărie, primul meu gând este legat de cel mai frumos lucru pe care îl are orice om pe acestă lume: mama. Zâmbetul ei cald m-a întâmpină de la primele secunde de viață. Glasu-i liniștit mi-a șoptit povești seară de seară și mi-a deschis drumul spre calea viselor frumoase. Dacă alipesc cuvântului copilărie termenul bunătate, în fața ochilor minții, precum o icoană, îmi apare figura blândă a bunicii. Zilele însorite de vară petrecute cu ea, mirosul teiului din fața casei ei ce inunda parcă întreg orașul, sunt imagini vii care îmi bucură memoria și mă fac să zâmbesc. Grija cu care m-a crescut atunci când stăteam la ea mi s-a întipărit adânc în minte. La fel și mirosul prăjiturilor delicioase pe care le făcea cu dragoste pentru mine, pe care îl simt și acum în nări.

O bibliotecă nu este un depozit inert, o comoară înghețată de valori nebănuite cuprinse sau expuse sistematic în rafturi, un templu babilonic care să înălțat de la unicatele manuscriselor, incunabulelor legate în lanțuri pentru a nu fi prădate în Evul Mediu, până la milioanele de exemplare. , pe care le numără acum orice mare instituție similară din lume. O bibliotecă este un templu al lecturii, al discursului în tovărășia celor mai de seamă spirite ale culturii universale, de la îndepărtarea Antichității până la ultimii contemporani. Biblioteca trebuie să fie un for de comunicare între cititori și aceia care creează sau pun în circulație cărțile.

Bibliotecarul este un element stimulator, care nu se mărginește a fi numai un custode al depozitului de gândire și artă, ci caută să fie un difuzor al culturii ce sălășluiește în incinta instituției cărților. El este un sacerdot al culturii cărții și nu poate fi decât un intelectual foarte informat și dinamic. El nu este un funcționar pasiv, ci un factor stimulator, care caută, cu orice prilej, să pună în mișcare cartea. El este un îndrumător al cititorului începător pe care îl poate modela prin sfaturile sale, în procesul evolutiv al lecturii, având mereu în fața ochilor, poate cea mai cuprinzătoare definiție a actului magic al lecturii, pe care a dat-o cronicarul român Miron Costin:*...că nu iaste altă mai frumoasă şi mai de folos în toată viaţa omului zăbavă, decât cetitul cărţilor...* . Bibliotecarul trebuie să ducă o muncă-adevăr diferențiată în raportul cu profilul bibliotecii sale și al cititorilor care o frecventează. Corelând structura fondului de publicaţii cu

setea şi necesităţile de lectură ale cititorului, bibliotecarul care utilizează cele mai variate modalităţi de activare specifice, totdeauna determinată de voinţa dezvoltării armonioase a personalităţii umane. Aria lui de investigație trebuie să fie servită de cele mai moderne metode și mijloace ale informării, grație căreia trebuie să poată pune la îndemâna cititorului ultimul document, ultima cercetare.

Un bibliotecar trebuie să fie el însuși un mare, un pasionat cititor. El trebuie să aibă permanent în vedere faptul că primirea cititorilor o componentă esenţială a muncii bibliotecarului, pentru că de modul în care cititorii sunt primiţi depind numeroşi factori legaţi de bunele raporturi ale bibliotecii cu utilizatorii săi. În relația cu cititorii este extrem de important aspectul uman. O bibliotecă, chiar cu acces liber, dar fără bibliotecar este tristă și rece.

Dialogul cu cititorii este un lucru de care trebuie să se țină seama în permanență. Primul contact are o importanță deosebită pentru că acesta contribuie la fixarea imaginii bibliotecii în spiritul noului beneficiar. O primă proastă are efecte dezastruase și de lungă durată. Pentru o bună primire a cititorului nu există reguli, ci exigențe umane. Bibliotecarul trebuie să dovedească tact, să cunoască psihologia cititorului, să fie discret, să aibă disponibilitatea și calmul de al asculta pe acesta. Este ideal să se dispună de un spațiu dedicat primirii și orientării cititorilor, unde să se afle în permanență un bibliotecar.

Privite în ansamblu, aceste trăsături fizice conturează un copil de 13 ani, puţin timid, dar cu o mare dorinţă de a se bucura de viaţa fericită pe care o are. Dacă nu aţi ghicit până acum, copilul acesta sunt eu! Iar cele de mai sus alcătuiesc autoprotretul.

Cartea…este o alinare, o mângâiere pentru sufletul nostru.